

## La reconstrucció que hem de fer els iraquians

**IYAD AL-LAWI** Els iraquians mai no oblidarem aquell transcendent dia d'abril en què una gentada formada per centenars de bagdanes entusiasmats, ajudats per un cuirassat americà, van enderrocar l'estàtua de Saddam Hussein. En caure l'estàtua, vam tirar a terra, també, tres dècades de tirania i de repressió, i vam començar a construir els fonaments de la llibertat, de la democràcia i d'un futur millor per als nostres fills.

Per tal d'aconseguir-ho, l'administració Bush ens ha posat el repte, a tots els col·legues que formem part del Consell de Govern iraquità, d'elaborar un esborrany de Constitució, en el termini de sis mesos, i de fer els possibles per organitzar unes eleccions lliures i amb supervisió internacional, tan aviat com puguem. Hem acceptat de bon grat aquest repte, i hem donat la benvinguda a l'ajuda de les Nacions Unides, el Consell de Seguretat de les quals va aprovar, el dimarts 14 d'octubre, una resolució per mitjà de la qual es comprometen a tenir cura de l'acompliment d'aquesta tasca ingent.

Però també som conscients dels obstacles amb què topa la conversió de l'Iraq en una democràcia amb tots els ets i uts. El goig que sentíem quan es produïa l'alliberament de l'Iraq ha esdevingut caos i inseguretat. El dia que els iraquians vagen finalment a les urnes per elegir el seu govern, han de tenir confiança que les institucions són, no sols legítimes i independents, sinó també prou fortes per garantir-los la seguretat i els drets civils. La coalició i el Consell hem de prendre algunes mesures immediates per tal que les condicions prèvies al procés constitucional siguin òptimes.

En primer lloc, cal refer l'exèrcit iraquità i la policia nacional, com a mínim fins als comandaments intermedis. La decisió inicial de la coalició d'abolir totes dues institucions, malgrat que duia bones intencions, ha donat com a resultat un buit que ha deixat mans lliures a tota mena de criminals, intransigents del règim anterior i terroristes internacionals. A més, els plans que tenia la coalició per organitzar una força de 20.000 homes amb armes lleugeres, que s'ocuparia de la seguretat i del control de les

fronteres, balafaria un recurs molt valuós: els 300.000 soldats iraquians que se'n van tornar a casa armats, davant dels nassos dels invasors.

Molts d'aquests soldats són patriotes iraquians que no van triar lluitar amb Saddam Hussein. Els americans no haurien de confondre l'exèrcit iraquità amb l'odiosa Guàrdia Republicana, que Saddam va crear precisament perquè no es refiava dels militars legítims. És molt fàcil: les autoritats de la coalició només han de donar suport a una eventual crida que el Consell de Govern faria a l'exèrcit. De moment, tornarien a les casernes a continuar entrenant-se i, més tard, es desplegarien. Hi ha molts soldats i oficials que tornarien orgullosos a les seues unitats respectives, per contribuir al futur del país.

La coalició i el ministre d'Interior iraquità podrien investigar els oficials i despatxar-ne els que van cometre crims sota l'antic règim, organitzar ràpidament les unitats amb més capacitat de treball, i alliberar progressivament les tropes americanes de les tasques de seguretat. Les unitats de l'exèrcit iraquità tenen una organització de comandament en cadena i molt d'esperit de grup. Fer ús d'aquesta estructura prèvia facilitaria la reorganització d'un exèrcit, en comptes d'haver de començar de zero. Si donen suport a la reorganització d'aquestes unitats, els Estats Units no sols faran més àgil el procés per alliberar la càrrega que suporten les seues tropes, sinó que, a més, es guanyaran la voluntat dels iraquians. Si, en comptes d'això, el que hi ha és una presència militar amb comandament americà —encara que amb el suport de l'ONU—, mai no tindran la credibilitat i la legitimitat que l'exèrcit iraquità té sobre la gent.

A més, cal fer tornar, també, la policia nacional iraquiana. La major part dels policies iraquians —no pas els membres de la temuda intel·ligència i de les forces de seguretat de Saddam Hussein, és clar— són partidaris de la llei i l'ordre. Els Estats Units no tenen diners ni temps per crear una força policial *ex novo*, i tampoc no cal, per tal com ja tenim una extensa força organitzada que està preparada i que té voluntat de servei.

El Consell hauria de reactivar també moltes altres institucions de govern iraquianes, amb el suport de la coalició. Haurien de gaudir d'una prioritat especial els ministeris d'Interior, Justícia, Economia, Petroli i Educació. La burocràcia iraquiana hauria de tornar al treball, després de passar pel sedàs i d'inhabilitar-ne tots els defensors seriosos del règim anterior. Tots plegats, el Consell i els líders de la coalició, podem modernitzar l'aparell estatal, deixar de banda pràctiques polítiques obsoletes i impulsar un nou tarannà basat en l'eficàcia i la transparència.

Per acabar, a mesura que millore la seguretat, les institucions iraquianes es restablesquen i es complete el procés d'elaboració constitucional, els Estats Units haurien de donar suport a un reconeixement internacional de la sobirania iraquiana. Després, un govern de transició reconegut internacionalment hauria de sotmetre la Constitució nacional a un referèndum, sota la supervisió de les Nacions Unides. Els Estats Units cometran un error molt greu si ens ofereixen la sobirania i el reconeixement internacional com a premi per l'aprovació d'una constitució. El que han d'aconseguir és que els iraquians tornem a formar part de la comunitat internacional com a requisit per a la reconstrucció i per a l'assoliment d'una democràcia duradora. Els iraquians estem agraïts als americans, pels esforços i pels grans sacrificis que els Estats Units han dut a terme per nosaltres. Però, al capdavall, els iraquians som els únics que podem fer tornar la seguretat al nostre país, reconstruint-ne les institucions nacionals, aprovant una constitució i elegint un govern democràtic. Amèrica no hauria de menystenir la voluntat que molts iraquians tenen, de posar el seu gra de sorra en aquest procés nacional tan profund. Volem el mateix que tots els altres pobles lliures: assegurar-nos que controlem el nostre destí.

*Iyad Al-lawi és president de torn del Consell de Govern iraquità*  
© The New York Times—EL TEMPS  
Traducció: Maite Insa